

heid om te weten wat het verhoor zou uitbrengen. Zij liet het echter half twaalf worden vóór zij Marie ontbood.

Eindelijk toen zij voor den lunch gekleed beneden kwam, besloot zij het niet

Emile . . . hij nam beleefd zijn hoed voor haar af.

Rose Marie bloosde maar antwoordde niets.

„Men heeft je gezien in gezelschap van een heer, ik heb een briefje gelezen waarbij je rendez-vous werd gegeven. Wil je nu ook zeggen, in welke verhouding je staat tot dien heer en tot den schrijver van dat briefje?”

Zij bleef zwijgen.

„Nu ik wacht je antwoord.”

„Ik heb niets te antwoorden, mevrouw!”

„Zoo heb je niets te antwoorden. Dat beteekent, je wilt niet!”

„Ik kan niet, mevrouw!”

„Dat spijt me, dan kan ik je niet langer houden en je moet

langer uit te stellen; zette zich in volle deftigheid in haar pluche crapaud neer, als een rechter op zijn stoel en gaf een tikje op haar kleinen gong van nikkel.

Rose Marie kwam binnen, zeer bleek maar kalm.

„Maak de deur dicht, ik moet je spreken,” beval Charlotte met alle waardigheid, die het oogenblik en de zaak vereischten. Rose Marie gehoorzaamde en bleef voor haar staan met de handen aan het kantje onder haar boezelaar plooiend.

„De drie dagen zijn om, dat weet je!”

„Ja, mevrouw!”

„En je weet, wat ik gezegd heb!”

„Ja, mevrouw.”

„Je zoudt me inlichtingen geven over de wijze, waarop je je avonden doorbrengt.”